

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΛΟΥΚΑ (3 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ)

Τό μεγάλο θέμα τῆς εὐδαιμονίας καί τοῦ πλουτισμοῦ προβάλλει σήμερα τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἀγαπητοί Χριστιανοί. Ἡ σωτηρία τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου καί ἡ καταδίκη τοῦ πλουσίου σημαίνει ἄραγε ὅτι γιά νά σωθεῖ κανεῖς πρέπει νά εἶναι πτωχός, ἢ μήπως κάθε πλούσιος καταδικάζεται;

Στήν ἐκκλησία ὁ πιστός καλεῖται νά εἰσέλθει στό βάθος τοῦ προβλήματος. Προσπαθεῖ νά δεῖ τό πάθος τῆς ἐξάρτησής του ἀπό κάθε ὑλική κτίση. Ὁ Χριστός ἀρνήθηκε κάθε ὑλικό στήριγμα πάνω στή γῆ. Μὴν ἔχοντας «ποῦ τήν κεφαλὴν κλίνη», δίδαξε μέ ἔργα καί λόγια: «ζητεῖτε πρῶτον τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» καί «μὴ μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον». Μᾶς ἐπισήμανε ὅτι, ὅπου εἶναι ἡ καρδιά μας, ἐκεῖ εἶναι καί ὁ θησαυρός μας.

Ζώντας ὁ πιστός μέσα σ' αὐτή τὴν προοπτικὴ τῆς ζωῆς, πού τόν ἐντάσσει ὁ Χριστός διὰ τῆς ἐντολῆς τῆς ἀκτημοσύνης, ἐκπαιδεύεται νά ἀψηφᾷ καί ψυχὴ καί σῶμα καί ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο ἔχει στήν ζωὴ του γιά νά κερδήσει τόν Χριστό καί νά εὐαρεστήσει σ' Αὐτόν. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐλευθερώνεται τό πνεῦμα του καί ἀπό αὐτὴ ἀκόμη τὴν ἐπιθυμία τῶν ὑλικῶν κτίσεων. Ὁ γέροντας Σωφρόνιος διδάσκει, ὅτι μέ τὴν ἀκτημοσύνη ὁ ἄνθρωπος πλουτίζει «εἰς Θεόν» καί φυλάσσει τὴν ψυχὴ του «εἰς ζωὴν αἰώνιον». Θεραπεύεται ἀπὸ τὴν ἀλλοτρίωση πού προκαλεῖ ἡ φιλοκτημοσύνη καί ὑπερνικᾷ τόν πειρασμό τοῦ ψευδοστηρίγματός της. Γίνεται ὁ «μηδὲν ἔχων καί τὰ πάντα κατέχων».

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν πτώση του ἔπαψε νά ἐξαρτᾷ τὴν ζωὴ του ἀπὸ τόν Θεό. Αὐτὴ ἡ αὐτονόμηση ἔφερε πολλά δεινά στήν ζωὴ του. Προσπαθεῖ ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς νά βρεῖ στηρίγματα πού θά τόν βοηθήσουν νά σταθεῖ στήν ζωὴ. Τὰ ψευδοστηρίγματα αὐτὰ ἔγιναν νόμοι πού καθορίζουν τίς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως, οὐσιαστικά δέν μαρτυροῦν τίποτα ἄλλο παρὰ τὴν ἀγάπη τοῦ κόσμου καί τῆς σάρκας. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ, ὅμως, ὅπως χαρακτηρίζεται στήν ἀγία Γραφή, εἶναι «ἔχθρα» πρὸς τόν Θεό, καί ὅλα τὰ ἐπινοήματα αὐτῆς τῆς «ἔχθρας» εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιόν Του. Ὁ ἄνθρωπος πού προσπαθεῖ νά ζήσει πνευματικά ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ κόσμου καί τῆς σάρκας, πού ἐδῶ ἐκφράζεται μέ τὴν ἀπόκτηση τοῦ πλούτου, πρέπει νά

θεραπευθεῖ καί νά βγεῖ ἀπό τήν καρδιά του, ὅπου κατοικεῖ. Διότι, μπορεῖ νά εἶναι κανεῖς φτωχός καί νά εἶναι πλούσιος κατά Θεόν, καί μπορεῖ κάποιος νά εἶναι πλούσιος κατά τά ὑλικά πράγματα καί νά ἔχει ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Μπορεῖ ὅμως νά εἶναι κάποιος πτωχός ἀλλά νά ἀναζητᾶ διαρκῶς τρόπο νά πλουτίσει, καί ἄλλος νά εἶναι πλούσιος ἀλλά ἡ καρδιά του νά μὴν εἶναι προσκολλημένη στά πλούτη. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐρμηνεύοντας τήν παραβολή θά πεῖ, ὅτι «ὁ Ἀβραάμ γάρ πλούσιος ἦν, ἀλλά καί διά τήν φιλοθεΐαν καί τήν εὐσπλαχνίαν καί τήν φιλοξενίαν, οὐ μόνον ἐσώθη, ἀλλά καί τόπος τῶν σωζομένων ἐγένετο».

Ἔτσι οὐσιαστικά πλοῦτος καί θησαυρός εἶναι ὁ Χριστός, καί πλούσιος ὅποιος κατάλαβε, ὅτι στηρίζει τήν ζωή του σέ ψευδοστηρίγματα καί ὅταν τό συνειδητοποιεῖ τά πετάει ὅλα μακριά του καί ἀναζητᾶ τόν Χριστό.

Ἡ ἐποχή μας ἀναδεικνύει τό μεγάλο πάθος τοῦ πλουτισμοῦ ὅσο ποτέ ἄλλοτε. Ὁ ἄνθρωπος κυριευμένος ἀπό τήν ἐπιθυμία γιά μία ζωή μέ ἄνεση καί εὐδαιμονία ἀναζητᾶ ὅλο καί περισσότερο ψευδοστηρίγματα γιά νά ζήσει μέσα σ' αὐτή τήν προοπτική. Ἐχει ἀγωνία γιά τό ἂν θά ἐπαρκέσουν τά χρήματα καί γενικώτερα τά ἀποκτήματά του γιά νά ζήσει, δέν ἀναρωτιέται ὅμως ἂν ὁ Χριστός, ὁ πραγματικός πλοῦτος, εἶναι στήν ζωή του. Ἡ ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τολμᾷ μέσα σ' αὐτόν τόν παραλογισμό τῶν ἀνθρώπων νά κηρύττει τήν ἀκτημοσύνη καί τήν κοινοκτημοσύνη. Καί ὁ ἄνθρωπος πού θά ἀκούσει καί θά ἐναγκαλιστεῖ αὐτό τόν εὐαγγελικό λόγο, θά ὑπερβεῖ κάθε κοινωνική ἀνισότητα καί κάθε προσωπική δυσκολία.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἡ αὐτονόμησή μας, ἡ ἀντάρκεια πού μᾶς διακατέχει, μᾶς ἔριξε στήν λήθη τοῦ Θεοῦ. Ἀναπτύξαμε δυνάμεις καί δυνατότητες πού χρησιμοποιήσαμε ὡς δεκανίκια γιά νά μᾶς βγάλουν ἀπό τόν ἑαυτό μας. Δυστυχῶς ὅμως τά ψευδοστηρίγματα αὐτά, ὅπως ὁ πλουτισμός, δέν ἔκαναν τίποτα ἄλλο παρά νά ὑποδουλώσουν τό πνεῦμα μας καί νά γίνουμε δέσμοιοι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Μᾶς λείπει ἡ ἐσχατολογική προοπτική, μᾶς λείπει τό ὄραμα, καί μετροῦμε τήν εὐτυχία μας καί τήν ἐπιτυχία μας μέ κοσμικούς ὄρους. Εἶναι καιρός νά ἀφυπνισθοῦμε, νά ἀναζητήσουμε τόν πραγματικό πλοῦτο, δηλαδή τόν Χριστό, καί νά κοπιᾶσουμε νά Τόν ἀποκτήσουμε, θυσιάζοντας καθημερινά κομμάτια τοῦ ἑαυτοῦ μας.